

Türkiye’de “Solun” Durumu - II

İçeriği Yazan: [Mehmet ÇAĞIRICI](#) [1] Zaman: Salı, 06/03/2012 - 12:45

Yazar: Mehmet ÇAĞIRICI

Yazının Yazıldığı Tarih: 02.03.2012

Referans İçerik: [Türkiye’de “Solun” Durumu - I](#) [2]



MDD ve Sosyalist Devrim Tartışmasının Kısa bir Tarihçesi

1961 yılında aralarında Kemal Türkler, M. Ali Aybar ve Behice Boran gibi sonradan Türkiye sosyalist hareketinin önde gelen kişiliklerinin de bulunduğu on üç sendika lideri tarafından kurulan TİP 1965 yılı parlamento seçimlerinde % 3 oy alarak mecliste 15 vekil ile temsil edildi. TİP’in Türkiye’de parlamenter mücadele üzerinden işçi sınıfı ve aydın gençlik içinde ilerici düşüncelerin yayılmasında büyük bir etkisi ve katkısı olmuştur.

1965 tarihinden sonra TİP içinde iki farklı strateji üzerinde yoğun tartışmalar yapılmıştır. TİP üyesi Mihri Belli ve Yön dergisi etrafında toplanan Ahmet Say, Muzafer Erdost, Vahap Erdoğan ve Muvaffak Şeref vb. gibi bir grup sosyalist MDD tezini savunurken, [Mehmet Ali Aybar](#) [3]’in liderliğindeki Behice Boran, Sadun Aren gibi TİP içinde önde gelen tanınmış sosyalistler de doğrudan “Sosyalist Devrim” tezini desteklemişlerdir.

Daha sonraları MDD ‘cilerin TİP’ten tasfiye edilmeleri ve Yön Dergisinin kapatılmasıyla bu grup Türk Solu dergisi etrafında toplanmış ve Fikir Kulüpleri Federasyonunun kurulmasıyla da özellikle öğrenci gençlik içinde geniş tartışmalar ve eylemler düzenlemişlerdir.

MDD tezi özellikle Türkiye Talebeler Cemiyetinin 1969 yılında dönüştürülmesinden oluşan Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu(Dev-Genç) aracılığı ile yükseköğrenim gençliği içinde büyük taraftar bulmuştur. 1970 yılların başlarında Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının oluşturduğu Türk Halk Kurtuluş Ordusu, Mahir Çayan ve arkadaşlarının kurduğu THKP-C, Doğu Perinçek etrafında toplanan Proleter Devrimci Aydınlik grubu ve buna benzer birçok çeşitli gençlik grupları **MDD stratejini** benimseyen siyasal motifli **gençlik** örgütleridir.

Türkiye’de kimi sosyalist çevreler “Kemalistler” olarak adlandırılan M. Kemal Atatürk’ün geliştirdiği ve 1930 yıllarında Cumhuriyet Halk Partisi(CHP) ‘nin temel program ilkeleri olan **Altı Ok**’un da aslında Milli Demokratik Devrim anlayışını yansıttığı biçiminde yorumlamaktadırlar. Günümüzde İşçi Partisi(İP) bu tezin savunucularındandır. İşçi Partisinin tezine göre Türkiye

İşçi Partisi(İP), Altı Ok’un Türkiye’deki 1919 yılında Türkiye İşçi Çiftçi Sosyalist Fırkası’nın kurulmasından beri tüm ilerici hareketlerin ortak asgari programını temsil ettiğini savunurken Türkiye bilimsel sosyalistleri için Milli Demokratik Devrimin(MDD) en yakın hedef olduğunu ve Türkiye’de Milli

Demokratik Devrimden kesintisiz olarak sosyalizme geçileceği stratejisini benimsemiştir.

Kadroları, program ve siyasetiyle 1988 yılında kurulan Sosyalist Parti’nin devamı olan İşçi Partisinin programı MDD ‘ci karakterini hiç yitirmemiştir. Sosyalist Parti’nin programın “Demokratik Halk İktidarı” başlıklı 9. maddesinde amacını şöyle tanımlamıştır: “İşçi Partisi’nin yakın hedefi, ülkemizin, Meşrutiyetlerle başlayıp Milli Kurtuluş Savaşı ve Cumhuriyet Devrimi’yle büyük atılım yapan, yüz yıllık demokratik devrimini işçi sınıfı önderliğinde kesin başarıya ulaştırarak, durmaksızın sosyalizmin kuruluşuna geçmektir.

İşçi Partisi’nin **Milli Demokratik Devrimci** programına temel olan **ana tez**, emperyalist çağda devrimci durum yaratan çelişkilerin; Avrupa kıtasından çok, Rusya (1917), Çin(1949), Türkiye(1908 ve 1923) gibi tarihinde köklü devletçilik ve imparatorluk geleneği olan ülkelere kaymasıdır.

Büyük ölçüde Kemalist Altı Ok ile formüle edilmiş MDD anlayışı; aslında geçmişte, 1954 yılında, Yön Dergisi ve İşçi partisinden önce, Türkiye’nin NATO üyeliği emperyalizmle yeni işbirliğine girdiği dönemde, Dr. Hikmet Kıvılcımlı tarafından kurulan Vatan Partisi programına da damgasını vurmuş bir çizgidir.

2000 yılları sonrası Türkiye’inde “Sosyalist Devrim” savı veya devrimci stratejisi ise Türkiye Komünist Partisi (TKP) ve ÖDP tarafından savunulmaktadır. TKP’ ye göre Milli Demokratik Devrim’e ihtiyaç olmadan doğrudan bir işçi devrimiyle Türkiye’de sosyalizm inşa edilebilecektir.

MDD stratejisi

Önce konuya kavramsal bir açıklık getirelim: “Milli Demokratik Devrim” kavramı klasikler arasında kullanılan bir kavram değildir. K. Marks ve Lenin bu kavram yerine “Burjuva Demokratik Devrim” ifadesini kullanmışlardır. Özellikle Lenin 1905 Rus burjuva devrimleri sürecinde yaptığı analizlerde bu kavrama sık sık başvurmuştur. Daha sonraları Çin’de Mao Zedong ve Stalin de kendi ülkelerindeki köklü demokratik dönüşümleri bu kavram aracılığıyla ifade etmişlerdir.

Şimdi Türkiye ile ilgili “Milli Demokratik Devrim” tezini biraz açmakta yarar var. MDD çizgisinin önde gelen sözcülerinden Mihri Belli’ nin Türkiye durum analizi şöyledir:

“Yer yer yarı-feodal ilişkileri de barındıran bağımlı kapitalizmin siyasi üstyapısı demokratik olamaz. Türkiye’de arada bir askeri darbelerle kesintiye uğratılan şekli burjuva parlamenter düzen işçi sınıfının, köylülüğün kendi partisi ile parlamenter mücadele alanında yerini almasını ve gücü ile orantılı olarak ülke politikasında belirleyici rol almasını engelleyen anti-demokratik bir düzendir.

Böyle bir ülkenin önündeki devrimci adım, bağımsızlık ve demokrasiyi gerçekleştirmeyi hedef alan ve bu hedeflere ulaşmakla toplumu sosyalist kuruluş aşamasına getirecek olan Milli ve Demokratik nitelikte bir Devrim’den başkası olamaz. Sosyalizm, çağımızın devrimci düşüncesini benimsemiş olan aydınlar eliti tarafından emekçi yığınlarına yukardan aşağıya sunulan bir lütuf olamayacağına göre, sosyalizm bizzat işçi sınıfının bağlaştığı emekçi yığınlarla birlikte verdiği devrimci mücadelenin ürünü olacağına göre, bu yığınların geniş bir kısmının henüz sosyalizm davasına kazanılmadığı bu aşamada sosyalist hareketin o yığınlara ulaşması olanağını sağlayacak olan demokrasinin birinci hedef, demokrasi mücadelesinin de önde gelen devrimci görev olduğu açıktır.”

(<http://mihribelli.com/2006/09/20/milli-demokratik-devrim/> [4])

MDD stratejisi Türkiye’de **öncelikle** sosyalist devrimi değil, **demokratik** (burjuva demokratik devrim anlamında) devrimi hedef seçmektedir. Gerekçe olarak ta Türkiye’nin ekonomik ve sosyal yapısının **kapitalizmle birlikte** yer yer feodal ilişkileri de içinde barındırması, dolayısı ile Türkiye’nin siyasi üst yapısında tam ve gerçek bir demokrasinin olmayışıdır. Türk burjuvazisi demokratik devrimini tamamlayamamıştır ve bunu tamamlama görevi ise Türkiye işçi sınıfına kalmıştır. MDD anlayışına göre Türkiye’de “Demokratik” devrimden sonra kesintisiz olarak ta sosyalist devrime geçilecektir. Çünkü MDD’ nin ana sosyal gücü, motoru zaten işçi sınıfıdır.

Bana göre, Mihri Belli’ nin “Yer yer yarı-feodal ilişkileri de barındıran bağımlı kapitalizm” cümlesiyle ifade ettiği Türkiye analizine katılmamak olanaksız. Mihri Belli bu saptamasını 40 küsur sene önce

yapmıştı. Elbette bu zaman içinde Türkiye az-çok değişti ve gelişti. Günümüz Türkiye’sinin hem **emperyalizme bağımlılığı arttı**; hem de **kapitalistleşme süreci yoğunlaştı**. Fakat hâlâ bölgesel olarak ta, genel olarak ta **feodal kalıntılar**(Büyük toprak ağalığı, aşiret geleneği, cemaat kültürü vs. biçimlerinde) **etkinliğini de sürdürmektedir**.

1970 yılında Türkiye’nin toplam dış borcu 2 milyar 300 milyon dolar iken bugün bu rakam tam 135 kat artarak 310 milyar dolara çıkmıştır. Aynı tarihte dış borcun ulusal gelirimize oranı sadece %10 iken bugün bu oran %45 ‘ tir. Bundan kırk yıl önce işçi sınıfının toplam Türkiye nüfusuna göre oranı üçte bir iken bugün üçte iki bir çoğunluğu ulaşmıştır. Köylülük ise tam tersine kırk yıl önce toplam nüfusa göre üçte iki çoğunluğa sahip iken günümüzde üçte bir orana düşmüştür. Sadece bu rakamlar bile Türkiye’de kapitalizm öncesi feodal üretim ilişkilerinin giderek yerini kapitalist üretim ilişkilerine bıraktığının açık kanıtıdır.

ABD emperyalizminin provokasyonu ve tahriki ile gerçekleşen 1980 askeri darbesi, Türkiye’de “Neoliberal” ekonomi politikaların hukuki ve siyasi zeminini hazırlamıştır. Önce Turgut Özal, arkasından 2001 krizini takiben AKP hükümetleriyle uygulamaya konan “Neoliberal” ekonomi politikalar;

- Özelleştirmeler,
- AB ile Gümrük Birliği Anlaşması,
- TL’nin serbest piyasada dövize çevrilebilmesi,
- Dış Borçlanmanın artması,
- Küresel Finans Sermayeye ülkeye giriş-çıkışlarında ve kâr transferlerinde ulusal engellerin kaldırılması, kolaylıklar sağlanması vb.

gibi önlemler bir yandan Türkiye’de kapitalist üretim ilişkilerinin gelişimini hızlandırırken, öte yandan Türkiye’nin küresel finans kapitale ve emperyalizme bağımlılığını da perçinlemiş ve de daha da artırmıştır.

Türkiye’de hiçbir zaman, Batı Avrupa’da olduğu gibi, gerçek bir burjuva demokrasi olmamıştır. Türk demokrasisi doğuşundan beri sakat, melez, çarpık bir yapı ve işleyiş göstermiştir. Ancak son 9,5 yıllık liberal-muhafazakâr AKP iktidarı döneminde Türk demokrasisi; Türkiye’nin cumhuriyet tarihinde görülmediği derecede emperyalizme daha bağımlı hale gelmesi ve AKP’nin politikasıyla adeta emperyalizme taşeronluk yapması nedeniyle, büsbütün çağrından çıkmıştır. Çünkü yabancı güç ve iradesinin egemenliği ülkede gerçek muhalefete ve demokrasiye asla izin veremeyeceğinden AKP döneminde Türk demokrasisi daha da kan kaybetmiştir. AKP iktidarında; her demokratik sistemin olmazsa olmazı olan “Temsilde Adalet”, “Kuvvetler Ayrılığı”, “Hukukun Üstünlüğü”, “Yargı Bağımsızlığı”, “Hukuki Birlik ve Eşitlik”, “Saydamlık”, “Laiklik”, “Denetlenebilirlik” vs. gibi temel ilke ve kuralları yok edilmiş veya çiğnenmiş veya hiç uygulanmamıştır.

MDD ile Sosyalist Devrim Tezlerinin Birleştiği ve Ayrıştığı Noktalar

Aslında tartışma konusu olan her iki stratejik görüşe daha yakından bakıldığında, iki tarafın da "Milli Demokratik Devrim" ile "Sosyalist Devrim" in birbirinden ayrılamaz olduğu konusunda **aynı fikirde** oldukları görülmektedir. Çünkü her iki devrimci stratejinin de ana hedefi son duruşmada sosyalizmdir ve her iki siyasi görüşün ana devrimci sosyal gücü işçi sınıfı ve onun en yakın ittifakı olan köylülüktür.

Ayrıldıkları nokta iktidara gelişte öncelik verilmesi gereken araç ve yöntemlerinde ortaya çıkmaktadır. MDD tezini savunanlar genellikle devrimin **vurucu** gücü olarak geleneksel ilerici “subayları”(Doğan Avcıoğlu; asker-sivil bürokrasi) hesaba katarken, sosyalist devrim tezinin savunucuları ise devrimin temel aracı olarak **parlamentar demokrasiyi** ön plana çıkarmaktadırlar. Ayrıca bu iki grup görüşün aralarındaki araç ve yöntemlerde farklılaşma; “Demokrasi” ve “Sosyalizm” konularının propagandası ve örgütlenme faaliyetlerinde de **öncelik tanıma** bakımından kendini belirgin bir biçimde hissettirmektedir. MDD antiemperyalist ulusal çıkarların savunulmasına ve demokrasiye öncelik tanırken, diğer taraf daha çok emekçilerin sosyal kurtuluş mücadelesine yoğunlaşmaktadır.

"Sosyalist Devrim" tezi, devrimin **tek** aşamalı olacağı ve kapitalizmden sosyalizme doğrudan geçiş

olması gerektiğini savunurken; MDD ‘ye göre ise devrim **iki** aşamalı olması gerekmektedir. Bazı MDD teorisyenlere göre, Milli Demokratik Devrim, önce "[askeri darbe](#) [5]" şeklinde "genç subayların" önderliğinde gerçekleşmeli; sonra da "[proleter devrim](#) [6]" şiddete dayanmadan kesintisiz bir şekilde işçi sınıfının egemenliğine dayanan sosyalizme geçişi gerçekleştirmelidir. “Sosyalist Devrim” tezinin taraftarları ise devrimin bizzat emekçilerin eğitilip örgütlenerek ve demokratik bir üstünlükle (=Yani seçimlerde elde edilecek çoğunlukla) gerçekleşebileceği düşüncesinde birleşmektedirler.

Sonuç

Görüldüğü gibi ülkemiz sosyalistlerini, hatta bazı sosyalist eğilimli Kemalistlerini ve diğer solcularını derinden ikiye ayıran iki farklı stratejiden bahsediyoruz. Esas itibarıyla bir stratejide dört temel öge vardır:

- İlerici Hareketin Yakın ve Uzak Hedefleri
- Gerici Karşıt Güç
- İlerici Ana Güç ve
- Her iki tarafın İttifakları

Bütün bu stratejik unsurların doğru belirlenmesi ise işçi sınıfı ve emekçiler açısından ülkenin bilimsel olarak ekonomik, sosyal ve siyasi analizlerinden elde edilecek sonuç ve çıkarımlarla olanaklıdır. Bilimsel bir analiz ve değerlendirme kavramlardan ve ilkelerden değil, nesnel gerçeklerden ve verilerden hareket eder. Çünkü kavramlar ve ilkeler nesnel gerçekliği anlamanın ve anlatmanın sadece birer araçlarıdır. Asıl önemli olan reel ve nesnel gerçek durumun bilimsel yöntem, akıl ve mantıkla anlaşılmasıdır..

O halde biz şimdi "Sosyalist Devrim" ile "MDD" tezlerinin doğruluğu hakkında karar vermeden önce bu tezlerin argümanlarının ülkemizin nesnel gerçekliğine uyup uymadığı konusuna mutlaka bir göz atmamız gerekir. Örneğin MDD’ci Mihri Belli’nin ana argümanı; “*Yer yer yarı-feodal ilişkileri de barındıran bağımlı kapitalizmin siyasal üstyapısı demokratik olamaz*” dır. Yani ona göre Türkiye; sosyalizme geçmeden önce adam akıllı bir demokrasi inşa etmek zorundadır.

MDD tezindeki tartışmalı konu “Vurucu Güç” olarak tanımlanan geleneksel sivil-asker bürokrasinin devrimde oynaması düşünülen roldür. "Sosyalist Devrim" tezindeki tartışmalı konu ise; bu bozuk, melez ve çarpık burjuva demokrasi ile sosyalist düzenin inşası için zorunlu olan siyasi iktidarın solculara, sosyalistlere ve hatta Kemalistlere verilme ihtimalinin çok zayıf olmasıdır.

Bence bugünkü Türkiye’nin reel durumunun analizinden çıkarılabilecek en gerçekçi ve önemli sonuç; dolayısı ile Türkiye’de ister demokratik olsun, ister sosyalist olsun her türlü devrimin temel sorunu, Türkiye’nin emperyalizme olan **bağımlılığıdır**. Yani Türkiye’nin emperyalizme olan bağımlılığı hem ülkemizdeki gerçek demokrasinin inşası için hem de sosyalizmin inşası için en büyük bir numaralı engeldir. Bu engel aşılmadan, yani ülke tam bağımsızlığına kavuşmadan Türkiye ne gerçek ve sağlıklı bir demokrasi kurabilir ne de sosyalist devrimi gerçekleştirebilir.

Bu gerçeği biz Türk ulusu olarak bir kez tarihimizde yaşadık. Dünyada çok genel anlamda bugünkü durum 92 yıl önceki Ulusal Kurtuluş mücadelesi verdiğimiz durumdan çok farklı değil. O zaman da emperyalizm Osmanlı topraklarını petrol nedeniyle paylaşmak istiyor; bize karşı her türlü saldırısını düzenliyordu; bugün de aşağı yukarı BOP çerçevesinde aynı amaçla ve aynı saldırıları sürdürmektedir. O zaman da Osmanlı batı emperyalistlerine borçlu idi, bugün de Türkiye batı küresel sermayeye borçludur. Türkiye ekonomik kalkınma modelini büyük ölçüde kendi ulusal tasarrufuna değil de küresel finans sermayenin “sıcak para” denen cüzdanına bağlamış durumda. Türkiye 25 yıldır AB kapısına bağlanmış; ne tam üye yapılarak, ortaklık olanaklarından yararlanmasına fırsat veriliyor, ne de serbest bırakılıp başka ülkelerle ortaklık kurmasına izin veriliyor. NATO dâhilinde ordumuz emperyalist politikalar için kullanılırken, bir PKK teröründe bile ülkemize arka çıkılmadığı gibi, tam tersine arkadan vurmuşlardır.

92 yıl önce büyük lider M. Kemal bu nesnel gerçeği, yani ülkemizin emperyalizme bağımlı olduğunu, vatanın toprak bütünlüğün tehlikede olduğunu çok yerinde değerlendirdi ve ulusal kurtuluşumuzun stratejisine temel hedef olarak “**Tam Bağımsızlığı**” koydu. Bu stratejide gerici karşı güç

emperyalizm ve işbirlikçileri; ilerici ana güç ise tüm mazlum halkımız ve ulusumuz idi. M. Kemal 1917 Rusya’sının Büyük Ekim devrim hükümetleriyle ittifak yaparak ondan destek aldı. Bu gerçekçi stratejiye dayanan politika temelinde M. Kemal; Cumhuriyetin inşa döneminde CHP’ye dönüşen Anadolu ve Rumeli Müdafa-i Hukuk cemiyetleri üzerinden Türk ulusunu örgütledi. Emperyalistlerin ve yerli işbirlikçilerin hain marifetleriyle dağıtılmış ve perişan olan orduya yeniden amaç ve moral vererek düzenli ordu haline getirdi ve savaşa hazırladı. Böylece M. Kemal ve arkadaşları akıllı ve gerçekçi doğru bir strateji ile büyük bir mücadele azmi ve kararlılığı ile amaçlarına ulaştılar. Ulusal kurtuluşla birlikte eski ve çürümüş gerici feodal düzenin bütün kalıntılarını temizlemeye çalıştılar. Ulusal Kurtuluş yıllarında nesnel olarak Türkiye demokrasi ve sosyalist devrim için gerekli ve zorunlu koşullara ve olanaklara sahip olmadığından; yine kopyacı ve ezberci olmayan, ülke koşullarına gerçekçi bakan bir özgün strateji ile laik, hukuka dayanan, aydınlanmacı, modern, ileri bir Cumhuriyet düzeni kurdular.

Günümüz genel koşulları, o günün koşullarından çok farklı değildir. Yani farklılıklar stratejide değil, taktiksel alanda ve mücadele araçlarındadır. Örneğin I. Kurtuluş Savaşımızdan önce emperyalizm yurdumuzu **askeri** olarak fiilen işgal etmişken, bugün işbirlikçileri vasıtasıyla siyasi ve diplomasi kanalları üzerinden içerden işgal etmektedir. O zaman M. Kemal halkı, ulusu ve orduyu örgütlemek için telgrafi kullanırken bugün telgrafın yerine biz yurtseverler telefon ve interneti kullanabiliriz. O zaman ittifak için M. Kemal genç Sovyetleri seçmiş ise, bugün bizler İran, Çin, Rusya, Hindistan vs. gibi bir dizi emperyalizme karşı olanlarla işbirliği yapabiliriz. Sonuçta o gün de bugün de mücadelede belirleyen ana koşul; Türkiye’nin emperyalizme bağımlı olmasıdır! Bu nedenle Türkiye’de her yurtseverin, solcunun, ulusalcının, sosyalist veya Kemalist’in gerçek tam bağımsızlıkçı ve devrimci stratejinin önemli maddeleri şöyle olmalıdır:

- İlk ve en yakın hedefi antiemperyalist **Tam Bağımsızlık** ve ikinci hedef **Demokrasi**, sonraki hedef **Sosyalizm**,
- Karşıt güç **emperyalizm**, yerli işbirlikçisi **büyük sermaye** ve bunların **siyasal temsilcileri AKP**,
- İlerici ana güç başta **işçi sınıfı** olmak üzere **tüm Türk halkı** ve işbirlikçiler hariç **tüm Türk ulusu**,
- İttifaklar ise içerde işbirlikçi burjuva dışı ulusal güçler, dışarda emperyalist olmayan komşu ve güçlü devletler olmalıdır.

Aslında bu strateji Milli Demokratik Devrim (MDD) stratejisine çok yakındır. Ancak ondan bazı farklılıkları vardır: Devrimin temel gücünün işçi sınıfı olması; ilk hedefte antiemperyalist **Tam Bağımsızlığa** ve Demokrasiye vurgu yapılması; ikinci aşamada Sosyalizme geçişi hedeflemesi ve nihayet tüm ulusalcı demokratik güçlerle ittifak yapmasıdır. Bu stratejinin en karakteristik özelliği Demokrasi ile Sosyalizm arasındaki organik bağ kurmasıdır. Yani bu stratejide demokrasi hem iç politik bir amaçtır; hem de sosyalizme giden en büyük araçtır, yoldur. Ulusaldır, çünkü öncelikle ulus dışı emperyalist yabancı egemenliğine karşı bir mücadeleyi kapsamaktadır.

Bu strateji; sosyal kurtuluş için yeniden ulusal kurtuluşu ön koşul olarak görürken, ulusal kurtuluşun perspektifi ve yönelimi için de sosyal kurtuluş idealini hedef olarak seçer. Yani demokrasi ve sosyalizm mücadelesi birbirinden ayrılmaz fakat nesnel ve somut koşullar gereği demokrasi mücadelesi sosyaliz için mücadeleden önceliklidir. Bu durum bu mücadeleye katılanların kimliği ve dünya görüşü ile ilgili değildir. Yani ulusal bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine; ulusalcı (milliyetçi), Kemalist, sosyal demokrat, sosyalist, komünist kimlikli herkes katılabilir. Ancak ayrışma Sosyalizm için mücadelede olabilir. Çünkü gerçek bir demokraside hiç kimse, inanmadığı, ikna olmadığı bir sosyalizm için mücadeleye zorlanamaz. Bu nedenle sosyalizm için mücadele ileriye, geleceğe dönük bir perspektiftir. Sosyalizm için mücadeleyi Tam Bağımsızlık ve Demokrasi mücadelesinin önüne çekmek demek, arabayı atların önüne koşturmak demektir.

Yukarıdaki strateji yine ülkemizde son yılların en büyük sorunlardan biri olan “Kürt Sorunu” denen sorunun çözümü için de en uygun ve ideal olanıdır. Çünkü “Kürt Sorunu” denen sorunun iki toplumsal nedeni vardır:

- **Haksız** dış emperyalist plan ve saldırılar

- **Haklı** iç gerici anti demokratik unsurlar

Büyük Ortadoğu Projesi çerçevesinde Türkiye’ye ve bölge devletlerine (Irak, İran, Suriye ve Türkiye’ye) yönelik “**Haksız**” dış emperyalist plan (BOP) ve saldırıların hedefinde bu ulus devletleri bölerek, bölgede emperyalizme yakın işbirliği yapacak Kürt Milliyetçilerin liderliğinde uydu bir Kürt devleti kurmaktır. Bu Türkiye’nin ulusal birliğine ve Toprak bütünlüğüne de yapılan doğrudan bir saldırdır. Emperyalizm, ülkemizde ve bölgemizde yaşayan Kürt kökenli insanları kendi planlarına alet etmekte; onların toprak, eşitlik, özgürlük ve refah için, demokratik hakların genişletilmesi için haklı mücadelelerini kendi karanlık emelleri için sömürmektedir.

Kürt kökenli yurttaşlarımız ancak Türkiye’nin emperyalizme karşı tam bağımsızlığında; ülkeye egemen olan asalak, gerici ve emperyalist işbirlikçisi büyük sermaye ve doğuda varlığını ve etkinliğini kesintisiz sürdüren toprak ağalarının, aşiret ve cemaat saltanatlarının tasfiye edildiği bir DEMOKRATİK ortamda eş değer yurttaş olma olanaklarına kavuşa bileceklerdir. Yani daha fazla demokratik hak ve özgürlük isteyen, eşit ve eşdeğerli bir T.C. yurttaşı olmak isteyen, toprağa, işe ve fabrikaya kavuşmuş, refah içinde yaşamak isteyen her Kürt kökenli yurttaşımızın mücadele yeri öncelikle antiemperyalist tam bağımsızlık ve demokrasi mücadelesidir. Çünkü özlenen bütün bu hakların ön koşulu ve güvencesi, hep birlikte bir T.C. yurttaşları olarak kötü niyetli emperyalizmi şeytani planlarıyla kovmaktır; ulusal demokratik bir ortak hükümet kurarak demokratik bir “Toprak Reformu” yapmakla sağlanacaktır.

Ancak bu koşullar sağlandıktan **sonra** Kürt kökenli kardeşlerimizin **bölgesel özerkliği**, kendi bölgelerinde kendi **ana dillerinde eğitimleri** ve kültürel gelişimleri güvence altında, birlik ve beraberlikle uygulanabilecektir. Çünkü aradan gerçek bölücüler, kardeşlik ve insanlık düşmanları, bencil ve asalak bozguncular çekilecektir. Emperyalizmden bağımsızlık sağlanmadan, ortak bir ulusal demokratik hükümet kurmadan, bölgesel özerklik ve anadilde eğitim gibi siyasi ve yönetsel önlemlerin uygulanmaları kaçınılmaz olarak emperyalist ve işbirlikçileri tarafından kendi çıkar ve planları için istismar edilecek, feodal toprak ağaları, aşiret reisleri ve cemaatler bütün bu önlemlerin meyvelerini yiyeceklerdir. Bu durumda büyük bir ihtimalle Türkiye bölünmeye ve kanlı bir iç çatışmaya sürüklenecektir.

Özetle, ülkemizde özlenen sağlıklı bir demokrasinin yeşermesi, yabancı iradesinin karışmadığı bağımsız ve özgür bir ülke yönetimi, herkesin eşit fırsatla ve eşit haklarla donatılmış kardeşçe yaşadığı akla, bilime dayanan çağdaş, modern bir toplum kurmanın ilk ve en önemli adımı Türkiye’yi yabancı emperyalist iradenin bağımlılığından kurtulmasıdır. Bu ise Türkiye’de yaşayan dini inancı, etnik kökeni, siyasi ve ideolojik düşüncesi ne olursa olsun, herkesin ama herkesin birinci ve asli görevidir. Aynı zamanda bu ilke ve ülkü, ülkemizin önünde duran en yakın yakıcı yurtsever bu hedef, ülkemizdeki Sosyalist solcuların kendi aralarındaki Sosyalist Devrim ve MDD tartışmasını da tatlıya bağlayacak, her iki akımı da birleştirecek, kaynaştıracak bir davadır.

Mehmet ÇAĞIRICI

iletisim@politikadergisi.com

Devam Eden İçerik: [Türkiye’de “Solun” Durumu - III](#) [7]

Yorumlar

- [Bilim/Kuramsal](#) [8]

Kaynak URL (19/04/2024 - 22:57 tarihinde yazdırıldı):

<http://politikadergisi.com/okur-makale/turkiye%E2%80%99de-%E2%80%9Csolun-durumu-ii>

Bağlantılar:

- [1] <http://politikadergisi.com/pd-uye/mehmet-cagirici>
- [2] <http://politikadergisi.com/okur-makale/turkiye%E2%80%99de-%E2%80%9Csolun-durumu-i>
- [3] http://tr.wikipedia.org/wiki/Mehmet_Ali_Aybar
- [4] <http://mihribelli.com/2006/09/20/milli-demokratik-devrim/>
- [5] http://tr.wikipedia.org/wiki/Askeri_darbe
- [6] http://tr.wikipedia.org/wiki/Proleter_devrim
- [7] <http://politikadergisi.com/okur-makale/turkiye%E2%80%99de-%E2%80%9Csolun-durumu-iii>
- [8] <http://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/bilimkuramsal>